

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Quan dius: "Jo vull ser..."

Imaginem per uns moments que ho diu un jove i que la seva decisió és «ser capellà». Com a condició indispensable per a servir l'Església amb fervor i eficàcia haurà de començar per preparar-se adequadament. Caldrà també que la gràcia pròpia del sagrament de l'Orde confirmi i sostingui la seva vocació. Les modalitats que faran visible aquest seu esperit apostòlic i aquesta seva identificació amb Crist podran ser molt diverses: vinculat a una parròquia, integrat en la vida religiosa, destinat a països de missió, etc.

Amb raó podem dir que és incalculable el nombre de persones que, al llarg dels segles, han estat

cridades al sacerdoci i han posat la seva vida al servei de l'Evangelí. Han sabut també comprendre, difondre i fer fructificar el do rebut, adaptant el seu ministeri a les diferents situacions de cada època i lloc en concret: Joan M. Vianney, exercint de rector d'un petit poble de pagès; Carles de Foucauld, vivint en ple desert i en un context cultural diferent; Francesc Xavier, del qual enguany es commemoren els cinquants anys del naixement; i tants i tants altres.

D'aquest tema, se'n continua parlant a les pàgines interiors (a la glossa i a les centrals) motivat, sobretot, en data com la d'avui, perquè és el *Dia del Seminari*.

Diumenge III de Quaresma | Cicle B

Primera lectura | Del llibre de l'Èxode – 20,1-17

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: «Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi. [...] No prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom. Celebra el repòs sagrat del dissabte. [...] Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida, al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell.»

Salm responsorial | Salm 18

Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.

Segona lectura | De la primera carta de sant Pau als cristians de Corint – 1,22-25

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

De l'evangeli segons sant Joan – 2,13-25

Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare.» Els deixebles recordaren allò que diu l'Esclusiva: «El zel del vostre temple em consumia.» Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré

en tres dies.» Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'esclusiva i en aquesta paraula de Jesús.

Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou què hi ha a l'interior de cada home.

No tinguem altres déus | S.R.S.

Avui llegim en el llibre de l'Èxode que Déu digué als israelites que havien sortit de l'esclavatge d'Egipte que no tinguessin altres déus fora d'ell.

Aquest text és particularment actual, perquè els homes i dones d'avui dia sovint deixem molt de banda Déu i ens fabriquem ídols –altres déus– de moltes coses i persones que ens semblen adients per a viure feliços: des del diner, fet que Jesús denuncia sovint en l'evangeli, fins a un amor tan important i digne, però a vegades convertit en una idolatria, com el que tenim als nostres fills.

En tots els casos es tracta d'abocar tota la nostra vida cap a la recerca d'un absolut –que no ho és,

evidentment– que ens deixi viure satisfets de nosaltres mateixos. Quan adorem el Déu de debò, la nostra vida no és més plàcida, sinó que té un sentit més profund i ens fa preveure un present i un futur sense angoixes perquè ell sempre està al nostre costat.

Per contra, fins quan «adorem» els nostres fills, no fem cap esforç per l'educació de la seva personalitat, sinó tan sols per embolcallar-los amb «cotó fluix» per no veure'ls lluitar per adquirir una personalitat i una plena maduresa. Quina classe d'amor és aquest amor idòlatra?

Per Crist, per tots | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

El dia del Seminari torna a trucar a les portes del nostre cor. Avui en les col·lectes d'arreu del bisbat es fa present l'ajut econòmic per al nostre Seminari. Sí, per al nostre Seminari. Alguns pensen que en aquests moments no hi ha seminaristes. Gràcies a Déu, en aquest curs són sis els joves de la nostra diòcesi que estan fent el camí vers el sacerdoci. Ells formen la realitat viva del nostre Seminari Diocesà de Vic. Però també la realitat Seminari cal que sigui ben present entre nosaltres com a neguit i esperança. Són vitals per al futur de la nostra diòcesi les vocacions sacerdotals que es puguin formar en el nostre Seminari.

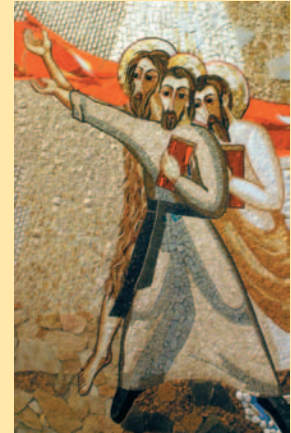
La vocació al sacerdoci té una clara orientació: l'amor. L'única raó de la resposta a la vocació sacerdotal és la de l'amor. Tota l'etapa de formació en el Seminari vol ajudar els joves candidats a donar la resposta d'amor que Crist i l'Església esperen. Com deia el papa Joan Pau II: «Formar-se per al sacerdoci és aprendre a donar una resposta a la pregunta fonamental de Crist: "M'estimes?" Per al futur sacerdot la resposta no pot ser altra que la del do total de la vida» (*Pastores dabo vobis*, 42).

El sacerdoci en l'Església és entès com una vocació al servei del Poble de Déu. Tota la vida del qui per mitjà del sagrament de l'Orde Sacerdotal queda

configurat a Crist Cap i Pastor, Mestre i Espòs de la seva Església, no pot tenir altra característica que la de l'amor envers Crist i envers tots els homes. Sant Agustí parla del sacerdoci com a *officium amoris*, ofici d'amor, perquè la seva arrel és l'amor a Crist. Quan Jesús encomana a Pere d'exercir l'ofici

de pastor en la seva Església, ho fa després que aquest li ha respost per tres vegades que l'estima. No es pot exercir el sacerdoci sense l'amor a Crist i, per ell, a tots els homes.

Optar pel sacerdoci vol dir optar per l'amor. El jove que sent en el seu cor la crida a aquesta vocació de servei enmig de les comunitats i parròquies cal que ho entengui com un camí de realització plena. El que omple el cor de sentit és l'amor de donació. El sacerdoci és un camí que porta a la donació total d'un mateix amb la força de l'amor de Déu en els nostres cors. L'amor de Jesús és la raó primera de la vocació sacerdotal. L'amor a l'Església i a tota la humanitat en Crist és la concreció de la donació sacerdotal.

Agenda litúrgica de la setmana

19. Diumenge III de Quaresma (B).

Sant Josep, espòs de la Verge Maria.
Lectures: Èxode 20,1-17 / Salm 18 / 1Corint 1,22-25 / Joan 2,13-25

Litúrgia de les hores: Setmana III

20. Dilluns. Celebració litúrgica de

Sant Josep. Santa Teodòsia, màrtir.
Lectures: 2 Samuel 7,4-5a.12-14a.16 / Salm 88 / Romans 4,13.16-18.22 / Mateu 1,16.18-21.24a

21. Dimarts. Sant Nicolau de Flue,

monjo.
Lectures: Daniel 3,25.34-43 / Salm 24 / Mateu 18,21-35

22. Dimecres. Sant Deogràcies, bisbe. Santa Lea, religiosa.

Lectures: Deuteronomi 4,1.5-9 / Salm 147 / Mateu 5,17-19

23. Dijous. Sant Josep Oriol, prevere. Sant Victorià, màrtir.

Lectures: Jeremies 7,23-28 / Salm 94 / Lluc 11,14-23

24. Divendres. Sant Ròmul, màrtir.

Lectures: Osees 14,2-10 / Salm 80 / Marc 12,28b-34

25. Dissabte. L'Anunciació del Senyor.

Lectures: Isaïes 7,10-14 / Salm 39 / Hebreus 10,4-10 / Lluc 1,26-38

26. Diumenge IV de Quaresma (B).

Sant Brauli, bisbe.

Lectures: 2 Cròniques 36,14-16,19-23 / Salm 136 / Efezés 2,4-10 / Joan 3,14-21

Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies

Reflexions a cor obert amb motiu del Dia del Seminari

Enguany el lema del Dia del Seminari és aquest: **Per Crist i per a tots: capellà**. El comentari que en llegireu a continuació prové de tres persones immerses en aquesta delicada i necessària tasca de preparar futurs preveres.

Per Crist

Quan un jove s'adona de la crida de Déu a ser capellà i es decideix a respondre-hi, no ho fa pas per una idea, ni per un pensament, ni per humanisme... ho fa per Jesucrist. La clau decisiva és l'experiència personal de l'amor de Jesús. És en el moment que una persona té una de les vivències més grans, com és la de sentir-se estimat. Però l'amor de Déu és el més alt, engloba tota la persona i fa sentir en el cor de l'home la salvació, la felicitat, l'esperança...

És des d'aquí que els capellans hem fet l'opció fonamental pel Crist, lliurant tota la vida en el servei a Déu, a l'Església i al món.

Seguim Jesús, el Fill de Déu, el fill de Maria, el Bon Pastor, el qui es va acostar als desvalguts, pobres i malalts, el Crucificat, el Ressuscitat.

I la nostra vida no té altre objectiu que ser transparència de la bondat i la misericòrdia de Déu, de ser testimonis esperançats i coratjosos de Jesús enmig del món, de fer-lo present en els sagraments, de comunicar-lo en la predicació, de viure'l en la caritat pastoral. Tot ho fem perquè Jesús sigui con-

gut i estimat, tot ho fem per ell, l'únic protagonista és ell, i nosaltres cal que minvem.

Mn. Josep M. Vilaseca,
rector del Seminari de Solsona

Per a tots

Jesús, anant de poble en poble a Galilea, acollia tothom, s'adreçava a tothom, es compadria de tothom...

El capellà és un home per a tots. Sense exclusions, sense favoritismes, amb una dedicació preferent als senzills, als pobres, als necessitats. El Senyor el crida d'entremig del seu poble perquè el serveixi: llescant el pa de la Paraula, celebrant el sacrifici eucarístic i acollint tothom en la caritat.

El capellà és l'home de tots. Home de comunió. Dibuixa camins de trobada i d'encontre. Assenyala als seus germans en la fe l'itinerari de l'evangeli enmig de la vida. Els aplega per a creure-ho, celebrar-ho i viure-ho.

El capellà és del poble. Com diu la cançó: *nascut en el poble del Crist, marcat amb el do de l'Esperit*. I enmig del poble recorda constantment a tothom que el Crist ens atrau a escampar la bona notícia de l'amor del Pare.

El capellà és per a la comunitat. La seva vida, consagrada, al servei de l'Església que peregrina; vol ser lligam, nexa, pont, per a tots. Cridat a ser compassiu, pacificador, iniciador,

Dues vistes de l'edifici on estan ubicades les facultats de Filosofia i Teologia de Catalunya, al carrer Diputació, 231, de Barcelona.

En les seves aules es rep la formació intel·lectual.

És també el lloc de residència dels seminaristes de Barcelona.

company de camí, germà gran, fidel al Senyor i als germans... empeny la comunitat que li ha estat confiada a seguir les petjades sempre noves de l'Evangelí...

*Mn. Pere Oliva,
rector del Seminari de Vic i
vice-rector del Seminari Major Interdiocesà*

Capellà!

Per Crist. Pels altres.

Per fidelitat a la vocació rebuda.

Per assemblar-nos més i més a Jesucrist
cap, servent, espòs i pastor...

Per donar gratuïtament estimació.

Perquè els cridats estimem l'Església, la diòcesi...

Per fidelitat al que creus que has de ser fidel:

els sacraments són petons que Déu ens fa;

per ser, doncs, portadors als homes i dones

d'aquests petons de Déu...

Per tot això, i per moltes altres coses que brollen en l'interior del nostre cor, creiem, avui, ara i aquí que val la pena gastar, donar la vida en favor dels altres. Malgrat que el món en què vivim es preguntí per què, podem afirmar ben fort que sí, que val la pena avui, encara, fer-se capellà.

*Raúl Aguilar,
quart curs de Seminari*

A la fila del darrere, d'esquerra a dreta, Mn. Pere Oliva, rector del Seminari de Vic; Joan Prat, d'Igualada (Vic); Raúl Aguilar, de Tàrraga (Solsona); Jaume Casamitjana, dels Prats de Rei (Vic); Mn. Josep M. Vilaseca, rector del Seminari de Solsona; a primer terme, Ignasi Pich, de Pineda de Bages - Sant Fruitós (Vic), Marc Majà, de Miralcamp (Solsona). No surten a la foto Lluís Tollar, de Puig-reig (Solsona), que estudia a Roma, Javier Sartorius, del Santuari de Lord (Solsona), per raons de salut, i Ricard Làzaro, de Folgueroles (Vic), que no resideix al SMI.

Els components del Seminari Major Interdiocesà (SMI) conviuen i completen la seva formació en un altre edifici, que no apareix en la fotografia, i es troba situat al carrer Casp, 49, cantonada carrer Girona.

150è aniversari | Breu història de la nostra escola

Manlleu.- El Carme-Vedruna és una de les entitats més antigues de la població. Es va fundar l'any 1856 quan es van obrir les primeres aules d'ensenyament femení. El centre és hereu de la iniciativa impulsada per santa Joaquina de Vedruna.

L'11 de maig de 1856 mossèn Puigcarbó inaugurà l'escola amb la presència de la mare Paula Delpuig i les cinc germanes Josefa Rovira, Bonaventura Soler, Francesca Capdevila, Francesca Garganta i Engràcia Ribes, que es van fer càrrec de l'educació de les nenes.

En 1881 es va dividir la comunitat de monges per a tenir cura de l'escola i l'hospital del poble construït davant mateix del col·legi.

En 1900 els germans Rusiñol van promoure una escola per als fills dels seus treballadors, dels quals s'havien de fer càrrec les germanes. Segons la classe social a la qual pertanyien es dividien en dos grups: les noies benestants, educació general, dibuix i classes de repàs; la resta, en lloc de dibuix, rebien classes de cosir.

Amb l'esclat de la guerra civil l'edifici va ser confiscat i les monges hagueren de marxar. Un cop acabada la

guerra van reprendre la feina a la torre dels Almeda (més tard torre Oliveres) i hi van romandre fins a l'any 1945. Durant aquest any es van traslladar al nou edifici construït en els mateixos terrenys de l'antiga escola.

Fins a 1975 es va fer el batxillerat a la nostra escola. Durant el curs 1975-1976 el col·legi va cedir unes aules a l'ajuntament per tal de començar la nova modalitat del BUP (aquí va començar la història de l'Institut de Manlleu).

En 1990, amb l'aprovació de la LOGSE, es va signar un acord entre El Carme-Vedruna i La Salle. El Carme-Vedruna gestionaria les etapes d'Educació Infantil i Primària, mentre que La Salle gestionaria l'ESO i la postobligatòria (Batxillerat i FP).

Actualment, a l'escola El Carme-Vedruna hi ha escolaritzats 683 alumnes i forma part d'una xarxa de 39 escoles Vedruna a Catalunya. Avui som un centre concertat que ha sabut adaptar-se als canvis de la nova societat emergent –arribada de gent d'altres cultures i noves necessitats dels nostres alumnes– desenvolupant estratègies i metodologies per tal d'atendre la gran diversitat que caracteritza la nostra escola.

16è Pelegrinatge a Fàtima

Organitzat per l'Apostolat Mundial de Fàtima. Del 17 al 23 de maig del 2006.

Anada per Valladolid i tornada per Càceres. Quatre dies i tres nits d'estada a Fàtima. També es visita el santuari de Guadalupe.

Viatge en còmode autocar i pensió alimentària completa. Preu per persona en habitacions dobles amb bany: 470 euros.

Informació i inscripcions a la Delegació de l'Apostolat Mundial de Fàtima de Manresa: tel. 938725548 – 938729294 (de 4 a 5 de la tarda i de 9 a 10 del vespre).

Defunció de Mn. Josep Molas, capellà del Santuari de Rocaprevera.....

Torelló.- El passat 24 de febrer va morir Mn. Josep Molas i Aubert. Havia nascut a Falgars el 1927 i després de cursar la carrera eclesiàstica al seminari diocesà, fou ordenat prevere el 27 de juny de 1954.

Exercí de vicari, successivament, a les parròquies de Sant Martí de Centelles, Navarcles i Sant Pere Màrtir de Manresa. El 1958 fou nomenat ecònom de Santa Maria de Matamala i Santa Maria de les Llosses. Després passà a ser, el 1962, ecònom de Rupit, capellà custodi del Far i, el 1974, encarregat de Pruit i de Falgars. L'any 1979 fou nomenat Capellà de l'Hospital d'Igualada i alhora ecònom de Santa Magdalena de l'Espelt, fins al 1987 que és traslladat a Torelló com a Capellà custodi del Santuari de la Mare de Déu de Rocaprevera, on hi romandrà fins a l'hora de la seva mort.

De caràcter senzill i afable, Mn. Josep era de natural acollidor i en els llocs on havia exercit el seu ministeri

pastoral desplegà una cordial disponibilitat envers tothom. En la quasi vintena d'anys que fou capellà del santuari de Rocaprevera no solament procurà augmentar la devoció i el culte a la Mare de Déu, sinó que també col·laborà assíduament en les tasques pastorals de les parròquies torellonenques. Les seves exèquies foren presidides pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, acompanyat dels bisbes emèrits Mons. Josep M. Guix i Mons. Jaume Camprodon, així com també per una seixantena de preveres diocesans, juntament amb familiars, amics i fidels que omplien l'església parroquial de Torelló. Després de sofrir en els darrers temps diversos episodis greus de malaltia, lliurà la seva ànima a Déu, a l'Hospital General de Vic, a l'edat de 77 anys. Preguem el Senyor que atorgui al seu servidor Josep, prevere, el premi de la llum i la pau eternes. Al cel sigui.

Dos grans quadres

Sant Boi de Lluçanès.- Dos grans quadres, reproduccions a l'oli de dues cèlebres obres, van ser col·locats a les parets laterals del presbiteri de l'església parroquial. Un és La Sagrada Família de l'ocellet, original del gran pintor Murillo, que es guarda al Museu del Prado de Madrid, i ha estat reproduïda per Josep Martínez Castro. L'altre és La Transfiguració, de Girolamo Savoldo, guardada a la

Galeria dels Uffizi de Florència; Salvador Ginestar Traveset n'ha fet la reproducció. Els quadres són de la gran mida de 2 x 1'96 i ornats amb uns marcs adients de rica decoració. Així aquesta església afegeix un motiu més a la ja reconeguda riquesa dels seus celebrats retaules i recupera el costum habitual en temps del barroc d'adornar els temples amb còpies de grans obres clàssiques.

Pregària jove als Prats de Rei

En escaure's, el 25 de març propinent, la festa de la Mare de Déu del Portal dels Prats de Rei, tindrà lloc, a les set de la tarda al santuari titular, una pregària jove amb cants, lectura de textos i estones de silenci, seguida d'una eucaristia preparada igualment pel jove, tant dels Prats com d'altres indrets (Calaf, Igualada, Manresa, Moià...).

Al migdia, a les dotze, hi haurà una missa concelebrada, presidida per Mn. Joan Galtés, prevere vinculat al poble, durant la qual es tindrà un record especial per a Mn. Esteve Prat, rector que fou dels Prats de Rei i traspassat ara fa un any. Tothom és convidat a aquestes celebracions.

Curset sobre "Cant gregorià avui"

Aquest curset es farà al Seminari de Vic.

Començarà el dilluns dia 20 de març i acabarà el dia 19 de juny, amb classe un cop per setmana, de 2/4 de 7 a 2/4 de 10 del vespre.

Organitzat per l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic.

El preu és de 58 euros.

Per a informació i inscripcions: tel. 938861555 o bé secretaria@iscrvic.org.

Vigila, nen | Maria T. Llach, ccv.....

Baixava lentament per una voravia en pendís, muntat en bicicleta. Era un vailet de pell fosca, d'uns 11 anys, anava mirant enrere. El vianant que pujava, en veure'l digué: «vigila, nen». El to no era irritat, més aviat exhortatiu. La resposta del noi no es podia preveure, seria agressiva? faria el sord?... Una fracció de segon no donava per a més i, abans que jo intuís altres sortides, el nen contestava: gràcies!». La paraula i el to sortosament coincidien. I mirant endavant passà cautelosament pel costat del transeünt.

Tot plegat sembla banal o tan fugisser com el trànsit d'una bicicleta. Tanmateix em va fer pensar. Abstreta com anava, de poc que passo de llarg la casa on em dirigia. La pell fosca no és garantia d'una mala resposta, si és que inconscientment jo havia unit aquests termes. El to de veu d'un i altre no eren alterats, i l'oïda ho agraeix, i el sentiment encara més, quan sovint el volum s'enlaira més amunt del necessari, o les violències orals es disparen com trets sense control, totalment desproporcionats.

Vigilar era una paraula encertada. Com diu el Diccionari ve del llatí *vigilare* "estar en vetlla; estar atent, vigilar". I especifica: «Estar atent a allò que pot fer o ha de fer algú o alguna cosa, a allò que un mateix pot fer o ha de

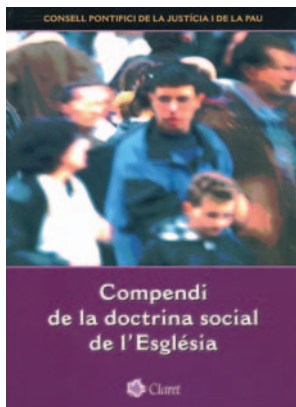
fer, a allò que pot esdevenir-se o ha d'esdevenir-se, especialment per evitar un perill, la comissió de quelcom d'indegut, etc...» En aquest cas era un avís, per tal d'evitar alguna topada o caiguda; i una alerta sobre el lloc inadequat del vehicle.

Conec, a més, l'accepció bergadana del "vigilar", com sinònim de mirar. D'un mirar que cal entendre no de passada, sinó posant un cert èmfasi, una mena de lentitud observadora a la fixació de la vista. Se m'acut la referència a les mirades de Jesús en els evangelis, no vigilen, per veure en què t'atrapen, però miren atentament, amb un "tempo" alentit, i penetrant que no deixa igual, al que és mirat per ell.

El noi de pell fosca, de la bicicleta, mirava enrere, interessat per vés a saber què, en tot cas no era una mesura de prudència per a la conducció. Mala cosa, perquè no tenim els ulls al clatell. La mirada fixa en l'ahir ens juga males passades. Només val com a retrovisor, perquè el present es beneficiï de l'experiència viscuda, sense recança, i encari bé el futur.

La convicció de Jesús és, en aquest sentit, ben aclaridora. «Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és bo per al Regne de Déu».

Llibres | Compendi de la doctrina social de l'Església.....

Elaborat pel *Consell Pontifici de la Justícia i de la Pau*, ha estat dedicat a Joan Pau II, «mestre de doctrina social, testimoni evangèlic de justícia i de pau». És un llibre que exposa «de manera sintètica, però exhaustiva, l'ensenyament social de l'Església». Un dels seus objectius: «sostenir i esperonar l'acció dels cristians en el camp social, especialment dels fidels laics, als quals aquest àmbit és propi».

La Fundació Dr. Albert Bonet ha tingut cura de la traducció al català i Editorial Claret n'ha estat l'editor (Col·lecció Documents, núm. 45).

Un índex analític de 149 pàgines, sobre un total de 326 pàgines, facilita en gran manera la consulta de qualsevol dels temes repartits en 583 punts.

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:
VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Benigne Rafart
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19 / Fax 973 48 09 51
Correu electrònic: brafart@xtec.net

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 889 19 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60